

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 06 decembrie 2014, ora 19³⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din Evrei 6:1-3;11-12: *„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică. Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu...Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele”.*

Simțiți-vă bine în prezența Domnului și fie ca toți care au venit de aproape și de departe să fie binecuvântați în Numele Domnului. Un poet de cântare a scris: „Povara ta poți s-o pui pe Isus și poți să te încrezi în El ca într-un prieten. Poți să-L rogi ca El să-ți dea biruința și binecuvântarea și tu vei vedea că El te-a ascultat”. În aceste cântări noi am cântat că Domnul este prezent, El Își confirmă Cuvântul Său ca fiind același ieri, azi și în veci.

Voi știți ce trebuie să fac. Pentru mine fiecare adunare este ca și cum ar fi prima și ultima posibilitate ca ascultătorii să audă Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea trebuie să fie propovăduit întregul plan de mântuire. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu ni l-a încredințat, că noi, pur și simplu, mergem de la un verset biblic la altul și nu spunem ceea ce Dumnezeu n-ar fi spus mai înainte, ci de fiecare dată rămânem la ceea ce a spus Dumnezeu și apoi vedem că recolta este adunată.

Frați și surori, acesta este lucrul principal. În zilele Domnului nostru existau două grupuri; un grup era cel al cărturarilor care așteptau până când găseau ceva de criticat. Ei n-așteptau să audă cuvintele lui Dumnezeu din gura Domnului, ci așteptau să audă ceva ceea ce ei puteau critica. Dar ceilalți nu veneau ca să critice, ci ei

veneau trudiți și împovărați, veneau înaintea Domnului și Domnul i-a binecuvântat. Exact așa a fost și în zilele lui Pavel. În toate timpurile a fost așa, că oamenii veneau ca să găsească ceva de criticat. Apoi exista cealaltă grupă, care dorea să audă cuvintele minunate din gura Lui. Toți bolnavii se adunau în jurul Domnului, nu ca să-L critice, ci ca să fie vindecați, să fie salvați, să fie binecuvântați. Exact așa este și astăzi când oamenii se adună. Și ce spunea fratele Branham? La sfârșitul slujbei sale, toate ușile s-au închis, a mai rămas deschisă doar o singură ușă unde el mai putea predica, la oamenii de afaceri ai evangheliei depline, care era o adunare interconfesională. Ce a fost? Dumnezeu l-a trimis pe slujitorul și prorocul Său și totuși toți și-au continuat drumul propriu ca mai înainte, n-au primit mesajul divin și și-au construit împărățiile proprii în afara Împărăției lui Dumnezeu.

În timpul nostru, așa am înțeles noi din sfânta Scriptură, Domnul Dumnezeu permite să răsune ultima chemare și este pur și simplu necesar ca mesajul divin, cu toate făgăduințele, să premerge a doua venire a lui Hristos. Și pe lângă aceasta trebuie spus imediat: mai întâi Dumnezeu dăruiește făgăduințele, apoi făgăduințele se împlinesc cu aceia care cred ce a spus Dumnezeu, așa cum Avraam a crezut ce i-a făgăduit Dumnezeu.

În ceea ce privește evenimentele generale din timpul de sfârșit, noi nu trebuie să spunem prea multe lucruri. Avem aici diferite articole referitoare la Adunarea ONU, unde au fost strânși 193 de reprezentanți ai statelor; toți doresc să înființeze în Israel două state. Cu adevărat este de neconceput. Voi știți că în anul 1964 eu am fost pentru prima dată în Israel și pot să dau o mărturie: că acolo a fost doar Transiordania. În întreaga istorie n-a existat niciun stat Palestina. Și ceea ce numim noi astăzi Palestina, atunci în anii '60 era doar o fâșie de 53 km lungime și 15 km lățime, fâșia Gaza, pe malul Mării Mediterane. În anii '60 am fost acolo, în Așdod și în Gaza. Și apoi dacă ne gândim cum este acuzat Israelul, vedem că pur și simplu oamenii merg prea departe. Ca s-o spunem clar, Mahmoud Abbas a comparat sionismul cu nazismul, așezându-le pe aceeași treaptă. Și cu adevărat și-a arătat adevărata față cine și ce este el. Aceasta o spun doar ca o observație. Dumnezeu a ales Israelul, dar El a inclus în

planul Său de mântuire toate popoarele și toate limbile. Noi am putea citi imediat câteva versete biblice despre acest lucru.

Apoi, o altă știre....Cineva a propus o metodă nebună: căsnicia să nu mai fie căsnicie, ci „fiecare femeie poate trăi cu fiecare femeie și fiecare bărbat poate trăi cu fiecare bărbat”. Și acesta să fie chiar un obiect de studiu la școală și copiii să învețe deja acest lucru în timpul orelor de clasă începând cu vârsta de 12 ani. Vă dați seama? Îți pui întrebarea: în ce lume am ajuns noi? Sodoma și Gomora sunt nimic pe lângă aceasta. Omenirea a pierdut importanța valorilor principale. Noi recunoaștem că Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește. Ambele lucruri se întâmplă și ajung acum la culme: pe de o parte, orientarea spre Dumnezeu și Cuvântul Său; iar pe de altă parte, îndepărtarea de Dumnezeu și de Cuvântul Lui. De aceea noi doar Îi putem mulțumi lui Dumnezeu că El ne-a dăruit harul și ne-a adus înapoi în rânduiala biblică, iar noi ne-am plecat sub Cuvânt. Căsnicia este cea mai veche instituție de pe pământ, începând din Grădina Eden.

Să fim sinceri, până la cel de-al Doilea Război Mondial se cunoștea doar un singur lucru: familia, și toți erau sub un acoperiș, bunicul, bunica, tata, mama, copiii, toți trăiau sub același acoperiș și toți se îngrijeau unii de alții. Dar ce este astăzi? Cu adevărat este de neconceput. Dar în timpul de sfârșit trebuie să se întâmple și să vină în felul acesta. Noi suntem mulțumitori că adevărații credincioși, femei sau bărbați, își găsesc locul lor. Femeile credincioase își iau la inimă ceea ce Dumnezeu în Cuvântul Său le are de spus lor; și bărbații credincioși își iau la inimă ceea ce Dumnezeu le are de spus lor, bărbaților. Și aceasta trebuie să fie accentuat odată foarte clar: Ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său nu este spus pentru întreaga lume. Fiecare poate face ceea ce dorește să facă. Cuvântul este pentru Biserica Dumnezeului celui viu. Pavel a scris doar corintenilor sau efesenilor care au devenit credincioși. Ceilalți trec pe lângă aceasta, trec pe lângă ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său; ei merg chiar mai departe și judecă ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Dar noi ne plecăm sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Cu adevărat suntem mulțumitori pentru fiecare Cuvânt pe care îl auzim, îl credem și îl putem trăi.

Doresc să încep cu Cuvântul lui Dumnezeu din Isaia 66 unde avem o făgăduință minunată. În Isaia 66 ne este spus în două versete ceea ce am astăzi pe inimă. Isaia 66:5 și apoi ne întoarcem la vers. 2. Isaia 66:5: „*Ascultați Cuvântul Domnului, voi care vă temeți de Cuvântul Lui: «Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu: «Să-Și arate Domnul slava, ca să vă vedem bucuria!» – Dar ei vor rămâne de rușine!»*”. Aici avem un Cuvânt puternic. Noi credem făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu în Cuvântul Său și așteptăm confirmarea, împlinirea lor.

Voi vă puteți da seama câți oameni spun în timpul nostru, „Noi așteptăm să vedem ce se va întâmpla”. Frații voștri care vă urăsc spun: „Ei, credincioșii, spun că se va întâmpla; dar se va întâmpla?” Dar noi putem spune: ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său, aceea se va întâmpla. Și permiteți-mi să citesc încă o dată cum este scris aici: „*Ascultați Cuvântul Domnului, voi care vă temeți și tremurați de Cuvântul Lui...*”. Cine mai are astăzi teamă de Cuvântul lui Dumnezeu? Toți merg pe căile proprii. Și apoi, în continuare: „...*Iată ce zic frații voștri, care vă urăsc...*”. Îi mulțumim lui Dumnezeu, că, cu adevărat, noi nu urâm pe niciun om, ci noi dorim doar binele tuturor oamenilor; și pentru acest lucru noi suntem urâți. Apoi: „*Iată ce zic frații voștri care vă urăsc și vă izgonesc din pricina Numelui Meu*”.

Iubiților, descoperirea Numelui Domnului nostru este lucrul cel mai prețios care poate exista. Deja în zilele lui Moise, Domnul a spus: „În acel loc unde Îmi voi pune Numele Meu și-l voi descoperi, acolo Eu voi vorbi cu voi, acolo Mă voi întâlni cu voi”. Și de aceea suntem mulțumitori, că nouă ne-a fost descoperit Cuvântul în întregime și în mod deosebit Numele Domnului nostru în care este toată mântuirea.

Mai departe în Isaia 66: „*Să-Și arate Domnul slava* (,în mod vizibil” – lb. germ.).. ”. Noi așteptăm aceasta, ca să devină vizibil ceea ce a făgăduit Domnul, căci Domnul Își confirmă Cuvântul Său și noi Îi aducem laudă pentru aceasta. „*Să-Și arate Domnul slava* (,în mod vizibil – lb. germ), *ca să vă vedem bucuria!*” Ce îi ajută acest lucru pe ceilalți, dacă ei vor vedea bucuria noastră la împlinirea făgăduințelor,

atunci când Dumnezeu va încheia lucrarea Sa, dacă ei, personal, n-au nicio parte de ceea ce face Dumnezeu?

Frați și surori, noi pur și simplu prețuim ca un privilegiu faptul că Domnul nu doar ne-a chemat, ci ne-a și ales și, în mod deosebit, avem dreptul să credem făgăduințele pentru timpul nostru.

Apoi citim Isaia 66:2: „*Toate aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut* (tot Universul - lb. germană) *și toate și-au câpătat astfel ființa – așa vorbește Domnul. – «Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme și tremură de Cuvântul Meu»”*. Cine are teamă și respect față de fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu? Cei ce au duhul mâhnit, cei ce suferă, cei care au un duh smerit, cei care se pleacă sub brațul puternic al lui Dumnezeu.

Apoi avem făgăduințele care au fost citite deja în cuvântul de introducere. Permiteți-mi, pe scurt, să mă întorc și să citesc din Evrei cap. 6, unde este vorba de „început” și apoi despre mersul mai departe. Dar, înainte de a putea merge mai departe, mai întâi trebuie să fie făcut începutul. Fără început nu ajută nicio continuare. De aceea, după cuvântul de introducere, este scris aici în Evrei 6:13-15: „*Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine Însuși și a zis: «Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța.» Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința*”. Noi suntem sămânța divină și noi credem făgăduința, noi așteptăm cu răbdare și prin har vom trăi împlinirea făgăduințelor.

Apoi următoarele două versete 16-17: „*Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei...*”. Cine vrea să se împotrivească lui Dumnezeu? Cine vrea să întoarcă ceva din ceea ce a spus Dumnezeu? El a confirmat totul cu un jurământ și apoi, din acest motiv: „*De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ*” (vers. 17). Este pur și simplu minunat, că Dumnezeu nu doar a dat făgăduințe, ci El le-a confirmat cu un jurământ, pentru ca noi să știm că ceea ce a spus El trebuie să se

întâmples și se va întâmpla; de aceea suntem mulțumitori. Aici este scris: „*nestrămutarea hotărârii Lui*”, neschimbarea hotărârii Lui. Pavel a spus atunci și este scris în Fapte 20:27: „*Nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*”. Același lucru îl facem noi în acest timp. Și noi știm, sută la sută, că Dumnezeu Își aduce la încheiere lucrarea Lui cu Biserica dintre națiuni și apoi Își va face încheierea cu Israelul.

Pe lângă aceasta, permiteți-mi să citesc câteva versete în legătură cu Israelul. Mai întâi citim din Amos 9:14-15: „*Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu, Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, așa vorbește Domnul Dumnezeuul tău* („Domnul Dumnezeuul tău ți-a făgăduit-o” – lb. germ)!”. Un lucru minunat! Dacă Domnul nostru ar fi astăzi aici, El ar putea spune: „Astăzi s-a împlinit această scriptură în fața ochilor voștri”.

Cu adevărat Dumnezeu a dăruit har, ne-a deschis ochii ca să putem vedea și astfel în seara aceasta să primim o scurtă privire a felului cum a început Dumnezeu cu Israelul și cum va încheia El cu Israelul. Și în acest interval de timp este Biserica.

În Matei 10, Domnul nostru i-a însărcinat pe ucenicii Săi și i-a trimis să propovăduiască Evanghelia. În Matei 10:5b-7 este scris: „*Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!»*”. Apoi urmează însărcinarea pe care ei trebuia s-o împlinească. Cu aceasta mergeți la Matei 28, unde Domnul nostru, după învierea Sa, a spus: „*Mergeți în toată lumea și propovăduiți popoarelor Evanghelia. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit*”. A început cu Israelul, a continuat cu popoarele, neamurile, și apoi va încheia cu Israelul.

Citim din Fapte 13 despre timpul când și neamurile trebuiau incluse în planul lui Dumnezeu de mântuire. Citim în Fapte 13:46: „*Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: «Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și*

singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri»”. Se împlinise timpul, sosise clipa și Pavel știa exact care verset biblic se potrivește și la ce verset trebuia să se refere. Apoi, imediat în v. 47 citim: „*Căci așa ne-a poruncit Domnul...*”. În Isaia 49:6 nu era încă niciun Pavel, dar aici în v. 47 Pavel spune: „*Așa ne-a poruncit Domnul*” nouă, celor care astăzi purtăm responsabilitatea pentru propovăduire, așa ne-a poruncit Domnul Dumnezeu. Apoi urmează redarea versetului din Isaia 49:6b: „*Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*” (Fapte 13:47).

Frați și surori, acesta este lucrul puternic: la timpul potrivit, să primești Cuvântul potrivit și orientarea divină, să știi că acum se încheie o etapă, începe următoarea etapă și profeția biblică își găsește împlinirea. Fapte 13:48: „*Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut*”.

Citim Cuvântul din Isaia 49:6: „*...De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului*”. Și în Romani 11 citim cum Pavel a arătat despre ce era vorba atunci. Romani 11 începând de la v. 4: „*Dar ce-i răspunde Dumnezeu?*”. Noi nu suntem interesați de niciun răspuns omenesc. Dar cum răsună răspunsul lui Dumnezeu? Ce ne spune Dumnezeu astăzi prin scumpul și prețiosul Său Cuvânt? Apoi mai departe: „*Mi-am păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal*”. Acum vine lucrul minunat, și eu o iau conform vocii lui Dumnezeu și pentru timpul nostru. Aici în v. 5 este scris: „*Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri prin har*”. Nu doar în zilele lui Pavel, ci acesta este timpul nostru, este ceasul nostru, este partea noastră. Și pe baza Cuvântului lui Dumnezeu putem spune: Dumnezeu are și în timpul nostru o rămășiță care nu și-a plecat genunchii înaintea lui Baal. Sunt oameni care, pur și simplu, cred din toată inima ce zice Scriptura. Apoi v. 6: „*Și dacă este prin har...*”. Nu este prin voia mea, nu este prin voia ta, ci este prin voia Lui, care s-a și împlinit. „*Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har*” (v. 6). Deci, prin har, Dumnezeu are

în timpul nostru o rămășiță care nu se închină nici înaintea lui Baal, nici înaintea Antihristului și nici înaintea unui sistem. Rămășița se închină numai înaintea Dumnezeului atotputernic și înaintea Cuvântului Său. Ea nu se închină înaintea lui Baal și nici înaintea unui om, ci doar înaintea singurului Dumnezeu.

Apoi versetul 7: *„Deci ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți”*. De ce citim noi în Evrei 4:7: *„Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”*? Deci, dacă Dumnezeu vorbește cu noi prin Cuvântul Său, atunci să ne deschidem inimile. Și ogorul inimii trebuie să fie bine pregătit pentru ca sămânța să poată cădea pe acest ogor și să aducă rod. Aici în versetul 8 citim: *„După cum este scris:...”*. De fiecare dată înapoi la Cuvânt, înapoi la ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. *„...Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi”*. De ce a spus Domnul nostru în Luca 17 și apoi în Luca 19, că poporul Israel n-a recunoscut ziua cercetării prin har din partea lui Dumnezeu?

Frați și surori, s-o spunem apăsător, cine găsește acum har înaintea lui Dumnezeu, acela recunoaște ziua și mesajul, acela primește făgăduințele din Cuvântul lui Dumnezeu, acceptă și primește Cuvântul descoperit și are parte de ceea ce a spus Dumnezeu.

Să mergem doar pe scurt la Avraam, în Geneza 12. Aici Domnul Dumnezeu a dat primele făgăduințe. Geneza 12:3: *„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”*. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. Apoi avem următoarele locuri din Geneza 18:18: *„Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului”*.

Frați și surori, cu adevărat, în Vechiul Testament avem două personalități care sunt numite în legătură cu iubitul nostru Domn și Răscumpărător. În Matei 1:1, după trup, Domnul nostru este numit ca „Fiul lui Avraam” și „Fiul lui David”. De ce? Pentru că Dumnezeu S-a descoperit personal lui Avraam și, în Isus Hristos, Dumnezeu ni S-a

descoperit în mod personal. Isus Hristos este Dumnezeu descoperit în trup, neprihănit în Duhul. Și aceasta are o însemnătate de fiecare dată, dacă iei împreună Vechiul și Noul Testament. Apoi avem făgăduințele din Vechiul Testament, că Dumnezeu va încheia un legământ nou. Și El l-a încheiat.

În Ieremia 31 de la v. 31 putem citi că Dumnezeu a dat făgăduința și apoi a și împlinit-o: *„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou”*. După descrierea celor întâmplare sub vechiul legământ, urmează vers. 33: *„Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”*.

Frați și surori, Cuvântul Domnului trebuie să fie scris în inima noastră. Nu are voie să treacă pe lângă noi, ci trebuie să ne lovească, să ne miște și pur și simplu trebuie să înțelegem că Domnul vorbește cu noi în mod direct, prin Cuvântul Său.

Doar pe scurt să ne întoarcem la gândul: mesajul pe care ni l-a dat Domnul este: *„Înapoi la Cuvânt! Înapoi la original”*. Nu trei persoane veșnice! Ci un Singur Dumnezeu veșnic. În afară de El nu există niciun altul și nu va exista vreodată. Isus Hristos, Domnul nostru, este descoperirea vizibilă a Dumnezeului invizibil care, după natura Lui, este Duh și care din veșnicie locuiește într-o plinătate de lumină și viață și care, apoi, la începutul timpului, S-a descoperit în mod vizibil. De ce spun aceasta? Pentru că toate bisericile creștine cred că *„Fiul a fost zămislit și născut de Tatăl în veșnicie”* și ei o formulează: *„Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”*, o formulează într-un fel sau altul. Noi n-avem nevoie de nicio formulare venită de la un om. Avem nevoie de descoperirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, ca să știm cine este El cu adevărat. Pur și simplu, doar să-I mulțumim din toată inima, că noi suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, oameni cărora Domnul li S-a descoperit în mod personal. Și acesta este lucrul minunat: noi nu mergem înapoi la secolul al III-lea sau al IV-lea, la ceea ce au spus „părinții bisericii”, Atanasiu sau Arius. Noi ne întoarcem la Cuvântul original, la început, la ceea ce a avut Dumnezeu să ne spună prin Petru, Iacov și Pavel, ne

întoarcem înapoi la fundamentul străvechi și știm că nu poate fi pus niciun alt fundament.

Apoi avem cuvintele din Noul Testament despre noul legământ. Nu a fost doar un legământ în cuvinte, ci a fost un legământ în Sângele prețios al Domnului și Răscumpărătorului nostru, Matei 26. Și noi știm că în Vechiul Testament, în Exod 12, la scoaterea afară a poporului Israel, la împlinirea făgăduinței pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Avraam, mielul a trebuit jertfit și sângele trebuia stropit pe ușorii ușii. Și Domnul Dumnezeu a spus: *„Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie”* (Exod 12:13).

Frați și surori, noi suntem gloata răscumpărată prin Sânge. Domnul Dumnezeu nostru ne vede prin Sângele Mielului. Suntem spălați în Sângele Mielului, neprihăniți odată pentru totdeauna. Aceasta ne aduce înapoi la început, când noi am citit din Evrei 6 ca să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite. O mai spun încă o dată: dacă astăzi avem în mijlocul nostru frați și surori care sunt noi în mijlocul nostru, care n-au experimentat nicio trăire mântuitoare cu Domnul, iubiți prieteni, aceasta este ziua voastră; nu doar să mergeți mai departe în felul acesta, ci să faceți începutul corect, să treceți prin poarta strâmtă care duce la viață, pentru că largă este calea care duce la nenorocire. De aceea trebuie să trecem prin poarta strâmtă. Toți cei care L-am trăit deja pe Dumnezeu, haidem să înaintăm cu învățătura, sub călăuzirea și conducerea Duhului Sfânt în întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru.

Și apoi citim în Matei 26:28-29: *„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou...”*.

Frați și surori, vă rog acceptați-o și primiți-o astăzi! Vă rog! Nu doar un legământ cu un text scris pe o tablă. Ci un nou legământ prin Sângele Mielului, un legământ nou, ca să primim o inimă nouă pentru ca fiecare cuvânt să fie scris în ea. Și când este scris înăuntru? În acea clipă când noi o credem și când ne devine o descoperire, atunci este întipărit în inima noastră. Și nu va mai putea fi scos afară niciodată.

Vers. 28: *„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”*. Apoi Domnul nostru spune în v. 29: *„Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu”*. Cu voi, cu tine și cu mine, cu noi, cu noi care acum credem cum zice Scriptura, primim jertfa, răscumpărarea, iertarea și harul. Cu voi împreună voi serba Cina în Împărăția lui Dumnezeu.

Apoi avem următorul verset din Marcu 14 pe care l-am citit deseori la Cină. Este pur și simplu minunat că Dumnezeu are o Biserică nou testamentară răscumpărată prin Sângele Mielului, Sângele noului legământ. Și avem dreptul, prin har, să aparținem de Biserica întâilor născuți. În Marcu 14 citim încă o dată începând de la v. 23: *„Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat și au băut toți din el. Și le-a zis: «Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou...»”*. Accentul este pus pe Sânge și pe legământ; *„...sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți”*. Și noi avem dreptul să aparținem de acești mulți. Poate că vă mirați de ce citim și accentuăm astăzi acest lucru, dar a fost o propunere, ca astăzi să avem surpriza de a sărbători împreună Cina Domnului ca mulțumire pentru ceea ce a făcut El cu noi și pentru noi. Și noi credem că El va lucra și lucrează mai departe. Aici este scris: *„Și le-a zis: «Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți»”* (v. 14).

Frați și surori, cine se află sub Sânge, acela este și în Cuvântul lui Dumnezeu; și cine este în Cuvânt... Pentru că acesta este Cuvântul legământului, noul legământ, Noul Testament. *„Acesta este Noul Testament, Noul legământ în Sângele Meu”* – așa a spus-o Domnul nostru. Și noi, ca Biserică a noului legământ, ca gloata răscumpărată prin Sânge putem serba de fiecare dată Cina cu Domnul și unii cu alții și să știm că El S-a îngrijit ca marea zi a împăcării să aibă loc atunci când Dumnezeu era în Hristos, împăcând omenirea cu Sine Însuși.

Frați și surori, nu este suficient ca doar să vorbești de timpul de sfârșit sau de împlinirea profeției biblice. Acum este vorba de pregătire, este vorba de chemarea afară, de separare, ca, cu adevărat,

sută la sută, să fim de partea lui Dumnezeu și să fim găsiți în Cuvântul și în voia lui Dumnezeu. Și mai bine ar fi, și mai potrivit, ca nu doar să auzim Cuvântul, ci să avem și un acord deplin față de Cuvânt. Cu adevărat, să ne aducem aminte că Domnul și Răscumpărătorul nostru Și-a dat viața pentru noi pe crucea Golgotei, Și-a vărsat Sângele Său pentru noi, pentru ca nouă să ne fie dăruită mântuirea lui Dumnezeu. Deci nu doar un mesaj care, ici și colo, trece pe lângă Dumnezeu, ci avem dreptul și trebuie să includem în propovăduire Cuvântul ceasului și tot ceea ce aparține de planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

În 2 Corinteni 3 Pavel s-a prezentat ca fiind un slujitor al noului legământ. Și noi, până în ziua de astăzi, suntem slujitori ai noului legământ. În 2 Cor. 3:6 este scris: *„Care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață”*. Slujitori ai noului legământ... Știți voi cât de mare este însărcinarea care este în legătură cu propovăduirea? Câtă răspundere purtăm înaintea lui Dumnezeu, pentru ca în acest timp să propovăduim întregul plan de mântuire, să așezăm totul biblic! Și Dumnezeu ne-a dăruit har pentru aceasta. Pavel nu a spus: „Eu, eu, eu am făcut-o”, ci aici este scris: „El, Domnul nostru, este Acela care ne-a chemat să facem o slujbă, El este Acela care ne-a făcut în stare, vrednici să fim slujitori ai unui legământ nou”. Acest Cuvânt ne este adresat nouă tuturor, tuturor fraților care acum au parte de propovăduire, care au primit har înaintea lui Dumnezeu, care au înțeles despre ce este vorba acum și au primit descoperirea prin Duhul lui Dumnezeu. El, Domnul nostru, a pus diferite slujbe în Biserică pentru zidirea Trupului lui Isus Hristos. Suntem mulțumitori că și în timpul nostru a avut loc o slujbă profetică. Și eu o spun de fiecare dată: Ce mare har, ce privilegiu, că am fost martor ocular și audibil! Și exact pe măsură, ce responsabilitate este în legătură cu aceasta! În felul acesta noi ne dorim cu adevărat unii altora binecuvântarea lui Dumnezeu, o adevărată descoperire a Cuvântului și a voii lui Dumnezeu. Și slujba fratelui Branham s-o rânduim biblic. De aceea noi nu-l predicăm pe Pavel. Și noi nu predicăm despre Petru sau despre fratele Branham, ci noi Îl predicăm pe Isus Hristos, Cel răstignit. Dar la fel trebuie spus: noi predicăm ceea ce Dumnezeu le-a descoperit lui Petru, lui Iacov, lui Ioan, lui Pavel, noi predicăm ceea ce

Dumnezeu i-a descoperit fratelui Branham, vestim întregul plan de mântuire al Dumnezeului nostru așa cum ne-a fost lăsat în sfânta Scriptură.

Apoi ne întoarcem la 1 Cor. cap. 10 și 11. Este atât de prețios că noi avem Cuvântul la dispoziție, îl credem și de fiecare dată avem dreptul să-l trăim. În 1 Cor. 10:16-17 avem versetele deosebite despre Cina Domnului: *„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”*.

Deja în Vechiul Testament, când snopii erau strânși împreună, și Marele Preot lua acest snop, îl legăna înaintea Feței Domnului; apoi jertfa trebuia adusă și snopul trebuia să fie legat. Așa este și cu noi. Nu fiecare stă individual, ci noi suntem legați în Dumnezeu unii cu alții și avem o legătură interioară cu Domnul. Și apoi toate celelalte jertfe dau și ele mărturie despre ceea ce a trebuit să se întâmple în istoria mântuirii. Și aici cuvintele deosebite din 1 Cor. 11 care ne sunt cunoscute, dar totuși le citim, începând de la v. 23: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat...”*. Și acesta este un lucru important: nu că așa mi-am închipuit sau că așa mi-a venit ideea și am decis. Ci: *„am primit de la Domnul ce v-am învățat”*, așa cum v-o arăt acum și v-o prezint, așa o dau și eu mai departe. Pavel a fost pus de Dumnezeu. Apoi citim mai departe: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.» Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.» Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El”*, da, până va reveni El (vers. 23-26).

Apoi atenționarea din v. 27-28: *„De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi*

vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze, dar, pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta”.

Și aceste atenționări sunt foarte importante, ca noi să ne cercetăm înaintea Domnului și să spunem: „Iubite Domn, ceea ce s-a întâmplat pentru mine, prin Golgota, am acceptat-o și am primit-o prin credință”. Apoi, dacă găsim ceva ce nu poate sta și nu poate fi confirmat înaintea Domnului, s-o aducem prin credință și încredere înaintea Lui. El este Marele Preot după rânduiala lui Melhisedec, dar este important să ne cercetăm dacă, cu adevărat, am devenit credincioși, dacă noi am avut în mod personal trăirea mântuirii cu Domnul nostru. Pentru ca nu doar să luăm Cina, ci noi s-o luăm prin credință, pentru că prin credință avem parte deplină de lucrarea isprăvită pe crucea Golgotei. Fie ca toți care astăzi ne ascultă din întreaga Europă și de pe întregul pământ să fie binecuvântați prin Cuvântul pe care noi l-am cercetat.

Să cuprindem pe scurt. Dumnezeu are un plan de mântuire. El a început cu Israelul, El va încheia cu Israelul. El a ales Biserica și la răpire noi vom fi luați în slavă. Apoi Cuvântul se va întoarce înapoi la poporul Israel prin slujba celor doi proroci. Totul este aranjat într-o rânduială divină. Făgăduința pentru noi încă mai răsună: „Eu vă voi trimite pe prorocul Ilie”. Cât de des am accentuat și am amintit: „Copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduit”. Și cum am citit noi din Evrei 6, că Domnul Dumnezeu nu S-a putut jura pe unul mai mare ca El, ci S-a jurat pe Sine Însuși, că tot ceea ce El a spus și a făgăduit este neschimbător și se va împlini – atât de sigur cum Dumnezeu și Cuvântul Său este adevărat la fel de sigur se va împlini totul.

Și dacă frații noștri care ne urăsc așteaptă ca Dumnezeu să-Și confirme Cuvântul Său cu noi, atunci nu vă îngrijorați, noi nu așteptăm degeaba. Noi știm că Dumnezeu însuși va face încheierea și că noi vom avea parte de această încheiere și că acum pe întregul pământ are loc chemarea afară. Eu de fiecare dată sunt întrebat: „Este posibil ca chemarea să se fi încheiat?” Dumnezeu o știe, numai El o știe. Un lucru este sigur: noi suntem foarte aproape de sfârșitul timpului de har. Și de fiecare dată Domnul nostru a spus: „Când vedeți

că toate aceste lucruri se întâmplă ridicăți-vă capetele pentru că voi știți că răscumpărarea trupurilor voastre se apropie”. Dumnezeuul nostru Îi dăm cinste. Și aceasta este o binecuvântată siguranță a mântuirii. Nu că ar putea fi sau poate va fi. Nu! Voi știți că ziua este aproape. Binecuvântată siguranță a mântuirii, Isus este al meu, o descoperire binecuvântată pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o prin har! Cât de des ne-am adunat noi aici în prezența lui Dumnezeu ca înaintea tronului sfânt! Și noi putem spune că chivotul legământului este deschis. Domnul vorbește prin Cuvântul Său cu noi toți. Nu este doar Cuvântul scris ca literă. Pe câți a ucis slova? Ei vorbesc și răstălmăcesc Cuvântul. Noi nu răstălmăcim niciun singur cuvânt. Noi îl credem și ne este descoperit. De aceea este scris: „Slova omoară, dar Duhul dă viață”.

Pot să mai fac o observație în legătură cu slova. Toți pot arăta spre Matei 28:19, ei pot pune degetul pe acest verset biblic și spun că aici Isus Hristos a spus: „Și botezați-i, botezați-i în Numele”. Și ei nu înțeleg că Tată, Fiu și Duh Sfânt sunt titluri, și că aici este vorba despre *Numele* în care trebuia să fie făcut botezul. Slova singură nu ajută la nimic. Descoperirea prin Duhul Sfânt trebuie să vină peste aceasta; și atunci noi mergem de la un verset la altul și primim totul prin descoperire, prin har. Iubitului nostru Domn Îi dăm cinstea, mărirea și lauda în vecii vecilor. Amin.

Scumpi frați și surori, primiți-o și luați-o în serios! Toți care acum cred conform Scripturii, care cred făgăduințele lui Dumnezeu, prin aceasta ei confirmă că ei au fost aleși înainte de întemeierea lumii. Și noi cântăm cântarea „Maranata” din toată inima. Noi vom fi prezenți la revenirea Domnului atât de sigur așa cum noi suntem prezenți când El vorbește cu noi și ne dăruiește orele de pregătire, prin har. Și aceasta este o siguranță pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o: Domnul Se reîntoarce și ne va lua Acasă. La ce vă gândiți? Când am cântat în ultima strofă, acolo se spune că urmează ospățul de nuntă. „*Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!*” (Apoc. 19:9). În loc de ziua nunții, noi spunem „ospățul de nuntă”. Amândouă sunt biblice. Maranata! Amin.